

wottis temma kurga nou wasto. Lam-
 bad üksi agga ei uskunud tedda, ja jäid
 wanna wisi järret ellama. Agga tei-
 sed, kes ka wahhest sü pärrast ollid hirmso
 sanud, läksid sest aiast laiale, hakkasid
 hulkuma ja keikist ennast lahti wõtma! mis
 tännini ometi teadsid, ennese korbhus olnud
 ollewad. Nende kurri meel ihaldas mäsaja
 ello, ja et kül maia mees neid heaga nomis,
 ka monnel hirmso andis, süiski ei wotnud
 nemmad enuam temma sanna kuulda,
 waid teggid kahjo ja melehaigust temmale
 ja keikidele seal ümberkaudo. Nemmad
 jooksid wallale möda maad. Härjad
 aiasid äedo mahha ja pannid wiija nab-
 rad nahka; hobbofed wotsid woimust
 kääst, kargasid krawide ja aedade ülle,
 ja tallasid wiija ja heinamaad sutumaks
 ärra; sead wongusid orraie ülles, ja põdr-
 lesid wiija kuhjade al. Ei hobbone, eg-

ga härjg ašinud enuam ennast tõse kätte,
 waid panni agga wasto; ei lehm lastnud
 ennast lüpsa, ei sioga lauta kiini paäna.
 Keik, mis pididi sündima, jäi teggemat-
 ta, ja õige kirjo luggu oli nüüd selle kar-
 jaga.

Agga kas se wastopanneminne, se
 tõrkuminne, se wallalejooksminne ja kär-
 rotseminne sel karjal heaks tuli? Ei tõest
 mitte. Talli tuli kätte ja ei jäänud tal-
 we ülle toidust, sest keik oli hukkarud ja
 riklutud, mis toidusseks tarwis läks.
 Omma läie peäl ellades, ilma hoidjatta
 ja karjatseta, tuli hunt ja murdis nõdre-
 maid nende seast. Teised ekksid met a
 ärra, ja ei leidnud enuam teed. Monned
 tappis nälg ja janno, monned jälle kül-
 ja paljo said mund surma. Ja, kui nem-
 mad